

resten — det er sandt, — du maa vel næsten kende ham, Asmus? En Distriktslæge paa Fyn, Povl Gaardbo.“

„Ja — hvad han? Er det hans taabelige Skriverier, du er kommen ud for?“

„Taabelige? ... Jeg finder dem tværtimod meget fornuftige.“

„Ja, naturligvis!“ udbrød Asmus og gik i Forbitrelse ud paa Gulvet. „Hos en Kvaksalver maatte du havne tilsidst! Det forstaar jeg nu! Men det vil jeg sige dig, Torben, at opgiver du ikke dine forrykte Selvmordsplaner ... ja, det nytter ikke, du protesterer! Jeg kalder dem saadan —!“

Torben havde nu ogsaa rejst sig. Han stillede sig foran Vennen med Hænderne paa hans Skuldre.

„Vi vil ikke skilles som Uvenner! Og lad mig nu gøre dig et Forslag! Kom over og besøg mig paa Favsingholm, naar der er gaaet et Aar! Til den Tid vil vi kunne fortsætte Samtalen med mere Udbytte.“

„Et Aar? Du regner med saa høje Tal. Det kunde til den Tid maaske være for silde.“

„Naa ja! Saa er der et Menneske mindre i Verden. Det er det hele!“ sagde Torben og vendte sig fra ham.

Men lidt efter kom han tilbage og lagde igen Hænderne paa hans Skuldre.

„Farvel, Asmus! Jeg kan se paa dig, at du har ondt ved at modstaa Fristelsen til at erklære mig for gal og faa mig spærret inde. Derfor skal du gaa nu! Jeg veed, at jeg gør dig Sorg. Men dersom du kan, saa bevar endnu lidt Venskab for mig!“

IX

Klokken Et om Eftermiddagen stod Mads Vestrup udenfor Bispegaardens Port og ringede paa. Det var ikke alene paa Grund af Benovelse, at Haanden rystede. Han var ogsaa legemligt saa afslappet, at han havde ondt ved at holde sig oprejst.

Han nævnede sit Navn, og Portnersken førte ham op ad Trappen. For Enden af en Gang bankede hun paa en Dør, og efter at have lyttet lidt lukkede hun ham ind i et anseligt Værelse, der